

pred drugimi pogonskimi viri. Ko pa gre za trdo gorivo, so posledice v različnih tipih naravnih pokrajin spet drugačne. Tako imajo TE na premog ekološko-geografsko prednost v gozdnem pasu, kjer se uveljavljata izpiranje in kislja reakcija prsti.

Ekološko-geografske ekspertize naj bi torej poudarjale ekološke (samočistilne) zmogljivosti okolja glede na tipologijo naravnih pokrajin (landšaftov), pri čemer so pomembne zlasti njihove klimatske, pedološke in vegetacijske poteze ter s tem povezane značilnosti ekološkega kroženja snovi in energije.

Ker publikacija načenna vrsto metodoloških in drugih vprašanj t.im. prognostične geografije in opredeljuje, v čem je geografski delež ekoloških ekspertiz, je posredno zanimiva tudi za našo ekološko-geografsko problematiko, čeprav izhaja iz drugačnih načelnih in stvarnih osnov, namreč iz usmerjenosti na dopustne emisije in iz velikopotezne prirodnogeografske conalnosti Sovjetske zveze.

Darko Radinja

Characteristics and Delimitation of Nordic and Mountainous Areas. Nordia 20, Geographical Society of Northern Finland, Oulu 1986. 142 strani, 68 kart, 5 slik, 22 diagramov in grafikonov. 20 tabel.

Zbornik prvega simpozija Študijske skupine za razvoj gorskih in subpolarnih območij, ki je potekal od 20. do 26. avgusta 1985 v Guelph-Sudbery, v kanadski Severni Ontariji, je izšel kot posebna izdaja Nordie-publikacije Geografskega društva Severne Finske. Simpozij je bil posvečen temi: Značilnosti in omejitve nordijskih in gorskih območij. Zbornik prinaša 14 razprav, uredil pa ga je Leo Koutaniemi.

Glavna razprava se ukvarja s proučevanjem kriterijev za omejitve polarnih – »nordijskih« območij. M. Chabour jih je opredelil na primeru Skandinavskega polotoka, upoštevajoč naravne in ekonomske značilnosti. Fizično-geografske značilnosti, elemente in dejavnike je preučilo in opredelilo več avtorjev. U. Varjo je označil polarno klimo, njene vplive in učinke. S. Thukane se ukvarja z omejitvijo klimatsko-fitogeografskih regij v polarnih območjih, upoštevajoč klimatske, botanične, pedološke in geomorfološke značilnosti. L. Sommers je obdelal kontinentalna šelfna območja v polarnih predelih in opredelil njihov pomen.

Z opredelitvijo družbenogeografske problematike se ukvarjajo štirje avtorji. M. Häkklä je proučil širjenje in krčenje kmečkih naselij na Severnem Finskem po drugi svetovni vojni. H. Jussila je osvetlil pomen mehanizacije pri regionalno raznolikem kmetovanju. E. Siuruainen pa je predstavil posledice socialnih sprememb na razvoj odročnih predelov. H. Volkman pa je na primeru Srednje Finske ovrednotil stopnjo urbanizacije ruralne regije. Podobne strukturne ekonomske alternative za prihodnost ugotavlja U. Wieberg tudi za Severno Švedsko.

Problematiki gorskih predelov so posvečeni trije prispevki. Švicar W. Leimgruber je višinsko coniral kanton Fribourg in opredelil gospodarsko usmerjenost in pomembnost posameznih delov ter zanje označil spreminjanje gospodarske usmerjenosti v zadnjih štiridesetih letih. Gorske regije Zahodne Kanade je omejil in v njih očrtal družbene dejavnosti Kanadčan M. Sundstrom, medtem ko je F. Dohrs kot politični geograf načel historično temo in osvetlil geopolitični pomen Zakarpadske Ukrajine.

Problematiki z domačih krajev, kjer se je odvijal simpozij, sta bili namenjeni dve razpravi. Pripravili so ju geografi iz univerzitetnih centrov v Severnem Ontariju. C. Taper in O. Sarrinen sta preučila finsko-kanadske migracije v Ontarijo in njihove oblike. M. Toughton in S. Harney pa sta ovrednotila pomen spreminjanja kmetijstva v Severnem Ontariju.

Metod Vojvoda